

46. Szentháromság utáni tizenhatodik vasárnap.NYOMORÚSÁGOKON ÁT AZ ISTEN SZERELMÉIG.

Róma 5,3-5
Róma 5,1-11

Ma ma megigazulásnak arról a nagy áldásáról teszek bizenyságot, amiről a 3-5. versekben van szó. Arról, ami ezzel a felkiáltással kezdődik: "...dicsekedünk a háborúságokban is". Azt a fogalmat, amit Bibliánk háborúsággal fordít, fordítják még szenvedéssel, szorongattatással, nyomorúsággal is. Tehát nyugodtan mondhatjuk így: dicsekedünk a szenvedésekben, a nyomorúságokban, a szorongattatásokban; azaz dicsekedünk mindazokban a dolgokban, amelyek mindennapi életünkben leterhelnek bennünket. Mert tudunk immár valamit, amit eddig nem tudtunk. Itt van egy rövid szó a folytatásban: "tudván". Ez Isten megváltott gyermekeinek drága kincse. Isten Lelke megnyitotta a szemünket. Az történt velünk, ami azzal a vakkal, akinek Jézus Krisztus megnyitotta a szemét. Boldogan felkiáltott: látok messze és világosan mindent. Ebbe a messze és világosan látásunkba beletartozik az is, hogy látjuk immár a szenvedéseknek, a nyomorúságoknak az értelmét és hasznát. Számunkra a szenvedés, a nyomorúság nem értelmetlen dolog, hanem megvan a maga értelme, jelentősége, sőt küldetése az életünkben. Ahogyan Kálvin fogalmazta meg találóan: tudjuk, hogy "a maguk módján boldogságunk eszközei".

Azért dicsekedünk a nyomorúságokban, mert tudjuk, hogy általuk születik meg valami, ami szükséges, elengedhetetlen az életünkben. Van valami, amit nem lehet megtanulni könyvből; még a Bibliából sem, ez pedig az, amit alapigénk így mond: "a háborúság békeességétűrést nemz".

A békeességétűrésről.

Igen tanulságos a következő történet: egyik látogatása alkalmával az egyik lelkész úgy tapasztalta, hogy a meglátogatott asszony őszinte szívvel vágyott is arra, amit mondott; szeretne béketűrő lenni, szeretné indulatos, hirtelen fellebbanó természetét levetni. Őszintén szomorkodik, hogy nem halad előre a béketűrés útján. Éppen ezért, mondja a lelkész, a végén mikor együtt imádkoztak, ő azért imádkozott, hogy hűséges Istenünk adjon ennek az ^őmegváltott gyermekének, az ő testvérének valamiféle betegséget, nyomorúságot; adjon melléje kiállhatatlan, "nehéz" embereket, akikkel nehéz együtt lakni. - De bizony, nem fejezhettem be az imádságot - mondja a lelkész -, mert az asszony felháberedetten közbekiáltott: mit beszél maga? Észnél van maga, tudja, hogy mit kér az én számomra?! - Hogyne tudnám, feleltem csendesen: azt kérem, amiről beszélgettünk, hogy béketűrő, oszondos, alázatos tudjon lenni! Nos, testvérem, nem tudja, hogy csak ezen az úton lehet oda eljutni? Nem ismeri a Biblia üzenetét: "a háborúság békességes türeést nemz"! - Nagy csend lett erre. Az asszony meghajította fejét és bocsánatot kért, mert megértette és elfogadta az Ige üzenetét. De értjük és elfogadjuk-e mi? Értjük-e, hogy Isten így nevel bennünket az ő iskolájában, mert azt akarja, hogy olyanok legyünk, akik a hallott ígét tiszta és jó szívvel megtartják és gyümölcsöt teremnek béketűréssel. /Ik 8,15/

E helyen Atyámfiai, az Újszövetség egyik legnemesebb fogalmával állunk szemben: hüpomoné. Szó szerinti fordítása: alulmaradás, azaz megmaradás valami alatt. A Biblián kívüli szóhasználatban próbálták vele kifejezni azt a kitartást, amivel valaki elvégez egy rákényszerített munkát, elhordoz egy fájdalmas csapást, viseli a harc fáradalmait, vagy türelemmel várja a halál közeledtét. Még a növényeknek azt a képességét is

ezzel fejezték ki, hogy sanyarú, rossz körülmények között is léteznek.

A Bibliában vagy negyevenötször fordul elő különböző formában és fordítják türelem, békesség, tűrés, kitartás, elviselés, állhatatosság-gal. Mi tehát a hüponomé lényege? Nem azt a türelmet jelenti, amely lehajtott fejjel megadja magát sorsának és várja a vihar elmúlását. A hüponoméban élő ember tele van lobogó reménységgel és várakozással, mint aki tudja, hogy a dolgok alakulásából Isten dicsősége bentakozik ki. Nem alkonyatot vár, hanem hajnalt. /Nagy Gyula után/

A próbatételről.

A békesség, tűrés is szül valamit Isten gyermekei életében: "A békesség, tűrés pedig próbatételt..." Ide hallok Péter apostol szavát: "...hogya ti kipróbált hitetek..." /1 Pt 1,7/ Ilyen kipróbált hitre van szükségünk. A nyomorúságok a hitünk teherpróbái, mint ahogyan a hidakat, az újjonnan készített utakat teherpróbának vetik alá; úgy veti Isten hitünket próbatétel alá, hogy nyilvánvalóvá legyen, van-e bennünk a hitnek "gyökere", vagy pedig gyökértelen keresztyének vagyunk. Olyanok mint akikről a Máté 13,21 beszél. Ebben a próbatételben mutatkozik meg - ahogyan Brunner mondja -, hogy a hit nem fantázia, hanem Istennek ereje. - Ezért nem csüggedünk mi a nyomorúságok között, hanem dicsekedünk, mint akik tudjuk, hogy Isten nem mondott le rólunk, sőt nevel bennünket. Mert bizony könnyű Jób nak, amíg "keze munkáját megáldottad, marhája igen elszaporodott e földön, de bocsássad csak rá a te kezedet...!" /1,10-11/

A reménységről és Isten Szerelméről.

De nagyon vigyázzunk, hogy itt abba ne hagyjuk az Ig olvasását. Igen nagy baj származik belőle, ha valaki az ő ki-

próbált hitével kezd dicsekedni. Isten Lelke tovább vezet bennünket: "a próbatétel pedig reménységet, mert az Istennek Szerelme..." Kálvin azt mondja erről: "Ebből nyilvánvaló, hogy az Úr azzal a célzattal próbál és gyakorol minket szerencsétlenségekkel, hogy ezek lépcsőül szolgáljanak üdvösségünk felé való haladásunkban."

Igy érkezett meg az Apostol Isten Szerelméhez. A lépcsők: nyomoruság - béketűrés - próbatétel - reménység. Ezek ~~mi~~ mind csak lépcsők, amelyek vezetnek bennünket a végső nagy cél felé. Erről így tanít Kálvin: "Annyira bőséges az Isten irántunk való szeretetének megnyilvánulása, hogy beölti szívünket. És így szívünk minden részébe kiáradván, nemcsak a szomorúságot enyhíti a szerencsétlenségek közepette, hanem édes fűszerként kedvesekké teszi a szorongatásokat is."

Egyik kedves barátom íróasztala fölött sokáig ott függött egy konferencial meghívó. A kép egy zongorabillentyűsört ábrázolt, felette egy áttetsző, finom kézzel, amint éppen leüt egy akkordot. Egy fisz dur akkordot. A finom újjak csupa fekete billentyűn nyugodtak. Alatta feliratként a konferencia központi témája: "A Mester keze alatt". Bizony, vannak idők, amikor az Úr életünk "fekete billentyűin" játszik. De akkor is tökéletes a dallam és a harmónia. Ha a Mester keze alatt maradsz, nem téveszti el sem a dallamot, sem a harmóniát. Lehet, hogy fisz durban játszik, inkább a fekete billentyűkön s "keményen" de biztos kézzel hozza ki életedből azt a dallamot, amit Ő komponált számodra, mielőtt még megszülettéél volna. - Igen, Testvér, menjünk együtt, kéz a kézben, együtt Isten gyermekeivel nyomoruságokon át az Isten Szerelméig! Ámen.